

NOC NA MARSE

Keď sa pod pásmi obojživelníka odrazu zosypal piesok hrdzavej farby, zaradil Peter Alexejevič Privalov spiatocku a zakričal na Gričeviča:

— Vyskočte!

Obojživelník sa začal triasť, rozvíril piesok a prach a prední časť sa mu začala dvíhať hore. V tej chvíli vypol Privalov motor a vyskočil.

Piesok sa pod ním prepádával, ale aj napriek tomu sa dostal na pevné miesto a tam si sadol so skríženými nohami.

Zbadal Griceviča, kľáčiaceho na náprotivnom okraji jamy, v mračne prachu zazrel prednú časť obojživelného vozidla, vyčnievala z piesku na dne jamy. Kto by predpokladal, že by sa také niečo mohlo obojživelníkovi Jašterička stať? A už vôbec nie tu, na Marse. Jašterička bol ľahký, pohyblivý stroj, päťmiestna otvorená plošina na štyroch samostatných pásových podvozkoch. A teraz však obojživelník pomaly zapadá do čiernej jamy. kde sa leskne masťná hlboká voda. Z nej vystupovala para.

— Kráter, — povedal Privalov chrapľavo. — Dočerta, máme smolu.

— To teda máme...

Vzduch sa ani nepohol. Kľbká pary z kráteru vystupovali rovno k fialovej oblohe, posiatej veľkými hviezdami.

Nízko na západe viselo slnko – malý jasný kruh nad dunami. V úplnom tichu bolo počuť len šuchot piesku padajúceho do kráteru.

— Čo teraz? — spýtal sa Gricevič a vstal. — Vytiahnuť ho stadiaľ nemôžeme, — kývol smerom k jame. — Alebo si myslíte, že áno?

Privalov pokrútil hlavou.

— Nie, Alexander Grigorievič, — povedal, — nevytiahneme ho...

Rozľahol sa čudný zvuk, predná časť obojživelného vozidla zmizla a na čiernej hladine vody sa zjavilo a vzápätí zmizlo niekoľko bublín.

— Veru, už ho asi naozaj nevytiahneme. — povedal Gricevič. — V tom prípade musíme vyraziť peši. Je to dajakých tridsať kilometrov. O päť hodín sme tam.

Privalov pozeral na čiernu vodu, ktorá začala postupne od okraja zamŕzať. Gricevič pozrel na hodinky.

— O polnoci sme na mieste.

— O polnoci, — zopakoval Privalov. Pod maskou ohrnul pochybovačné perami. — Práve o polnoci...

Ostáva nám iba tridsať kilometrov, premýšľal. Z toho budú musieť najmenej dvadsať prejsť v tme. Máme síce infračervené okuliare... Musí sa im prihodiť práve také nešťastie... Na obojživelníkovi by sme ta dostali za svetla. Nebolo by vhodnejšie vrátiť sa na základňu a vziať nové vozidlo? Na základňu je to štyridsať kilometrov a všetky vozidlá sú v teréne, na plantáže by sme sa dostali až zajtra nad ráno, a to by už bolo neskoro.

— To nič. Peter Alexejevič, — povedal Gricevič a udrhel sa po boku, kde sa mu pod kožuchom pohojďovalo puzdro s pištoľou. — Dôjdeme.

— A kde sú nástroje? — spýtal sa Privalov.

Gricevič sa obzrel vôkol seba.

— Odložil som ich. Aha, tam sú.

Prešiel zopár krokov a zdvihol neveľký kufrík.

— Tu sú, — usmial sa a utieral rukávom piesok z kufríka. — Pôjdeme?

— Ideme, — povedal Privalov.

Prešli údolím, vyšplhali sa na dunu a zasa začali zostupovať. Kráčalo sa im ľahko. Stokilový Privalov tu vážil – vrátane kyslíkových fliaš, ohrievacieho systému v kožušinovom obleku a olovených podrážok – sotva štyridsať kilogramov. Malý vyziabnutý Gricevič si vykračoval ako na prechádzke a nedbalo pohadzoval kufríkom. Piesok bol tvrdý, uľahnutý, neostávali na ňom skoro nijaké stopy.

— Pre obojživelník ma Ivanenko poriadne vyhreší, — zašomral Privalov po dlhom mlčaní.

— Veď za nič nemôžete, — namietal Gricevič. — Komu by prišlo vôbec na um, že na trase, po ktorej sme prešli najmenej sto päťdesiat ráz, sa zjaví kráter? Počujte, Peter Alexejevič, — zvolal

odrazu veselo, — akéže výčitky, na základni nás budú ešte bozkávať... Veď ste objavili vodu!

— Voda objavila nás, — namietol Privalov. — Ale za obojživelné vozidlo si budem musieť aj tak vypočúť svoje. Vari nepoznáte Ivanenka? Povie: „Za vodu úprimná vďaka, ale stroj vám už viac ráz do rúk nezverím...“

Gricevič sa zasmial.

— Nič si z toho nerobte, dajako už len bude... Dostať obojživelník z jamy nebude akiste také ťažké... Všimnite si toho fešáka!

Na hrebeni pieskovej duny sedel mimikrodont, dvojmetrový jašter, bodkovano hrdzavý ako piesok, so strašnou trojuholníkovou hlavou obrátenou smerom k nim. Gricevič hodil smerom k nemu kamienok, ale nezasiahol ho. Jašter sedel natiahnutý a nehybný ako kus kameňa.

— Obdivuhodne pokojné zviera, — konštatoval Gricevič

— Na plantážach ich je veľké množstvo, — povedal Privalov. — Irina Viktorovna ich kŕmi...

Bez slova pridali do kroku.

— Irina je odvážna žena, — povedal Gricevič. — Vonkoncom sa nebála. Je prvá na Marse...

— Niektó musí byť prvý.

Duny sa skončili. Olovené podrážky zvučne klopali o zmrznutý piesok. V lúčoch bieleho zapadajúceho slnka sa blyšťali veľké škvrny soli. Glauberovej soli, ktorú na Zemi dobývajú z jazera Karabogaz. Okolo škvŕn sa žltkali chlpaté gule „kaktusov“ obalených dlhými pichliačmi. Na plošine bolo veľa tých čudných rastlín bez koreňov, listov...

— Chudák Spicyn, — povedal Gricevič, — už má asi strach...

— Aj ja mám strach, — priznal Privalov.

— Sme lekári, — povedal Gricevič.

— Čo z toho vyplýva, že sme lekári? Vy ste chirurg, ja som praktický lekár. Ordinoval som iba raz v živote, pred desiatimi rokmi na najlepšej poliklinike v Archangelsku a za chrbtom mi stáli skúsení odborníci...

— Na tom nezáleží, — povedal Gricevič. — Ja som ordinoval pár ráz. Predovšetkým je potrebné zachovať pokoj a potom sa všetko

dobre skončí.

Gricevičovi sa dostala k nohe pichľavá guľa a šikovne ju odkopol. Guľa urobila vo vzduchu dlhý nízky oblúk, odkotúľala sa a polámala si pichliače.

— Zásah a lopta sa pomaly kotúľa do opustenej bránky... — posmial sa Gricevič. — Bojím sa, či sa bude dieťa riadne vyvíjať v prostredí zmenšenej príťažlivosti.

— Z toho nemám obavy, — ozval sa Privalov. — Už som hovoril o tom s Ivanenkom. Budeme môcť skonštruovať centrifúgu

Gricevič sa zamyslel.

— To je dobrý nápad, — povedal po chvíli.

Keď obchádzali ostatné solnisko, niečo prenikavo zapískalo, jedna z gúl' asi desať krokov pred Privalovom vyletela a zanechávajúc za sebou belavý pruh vlhkého vzduchu, preletela ponad lekára a spadla do stredu solniska. Privalov zjajkol a vyskočil od prevrapenia.

— Čo je to za darebáctvo?! Kedykoľvek idem cez solniská, vždy dajaký darebák...

Rozbehol sa k najbližšej guli a ťarbavo ju odkopol. Guľa sa prichytila bodliakmi o jeho kožuch.

— To je teda darebák, — precedil Privalov a s námahou si odstraňoval bodliaky najprv z kožucha a potom z rukavíc.

Boli to zvláštne „lietajúce kaktusy“. Taká guľa s bodliakmi ležala niekoľko dni a noci celkom nehybne, nasávala do seba riedky mariánsky vzduch a potom ho s ohlušujúcim pískaním všetok odrazu vypustila a sťa raketa odletela o dajakých desať pätnásť metrov ďalej.

Gricevič znevrady zastal, pozrel na slnko a priložil si hodinky k očiam.

— Devätnásť tridsaťpäť. — oznámil kolegovi. — Slnko zapadne o pol hodiny.

— Čo ste povedali? — spýtal sa Privalov Alexandra Grigorieviča.

Aj on zastal.

— Nerozprávajte nahlas pred západom slnka.

Privalov sa obzrel. Slnko už bolo nízko nad obzorom. Vzadu na

plošine sa stratili škvrny slanisk. Duny stemneli. Obloha na východe bola čierna.

— Áno, — povedal Privalov. — Neodporúča sa rozprávať nahlas. Ona má vraj veľmi dobrý sluch

Gricevič zažmurkal. na mihalniciach sa mu začala usadzovať inovať, zohol sa a vytiahol z puzdra zahriatu pištoľ. Cvakol záverom a vsunul zbraň do hlbokého vrecka kožucha. Privalov vytiahol takisto pištoľ a zasunul si ju za vyhrnutý okraj ľavej čižmy.

— Vy ste ľavák? — spýtal sa Gricevič.

— Áno.

— To je výborné.

— Povráva sa.

Pozreli na seba, ale už sa nedalo nad maskou a pod kožušinovým golierom kapucne nič rozoznať.

— Poďme ďalej. Peter Alexejevič, — navrhol Gricevič.

— Poďme, Alexander Grigorievič, teraz však musíme kráčať jeden za druhým.

— Dobre, — súhlasil veselo Gricevič.

Vydali sa na ďalšiu cestu, vpredu kráčal Gricevič s kufríkom v ľavej ruke, päť krokov za ním Privalov. To sa ale rýchle zvečerieva, pomyslel si Privalov. Mali pred sebou asi dvadsaťpäť kilometrov. Možno o niečo menej. Dvadsaťpäť kilometrov cesty púšťou v úplnej tme. A v každom okamihu sa môže na nás vyrútiť Ona... Napríklad od tamtej duny. Alebo od tej druhej, vzdialenejšej. Privalovovi prebehli zimomriavky po chrbte. Predsa sa mali vybrať na cestu ráno... Ale kto mohol vedieť, že na trase je kráter? Neuveriteľná smola. Alebo mohli odísť už včera s terénnym vozidlom, ktoré viezlo na planťáke filmy a prístroje. Včera však Gricevič operoval.

Je čoraz väčšia a hustejšia hmľa. Spicyn už asi od rozčúlenia pobehuje ako lev. Podchvíľou vylieza na vežu, aby sa presvedčil, či nejdú túžobne očakávaní lekári. A túžobne očakávaní lekári sa zatiaľ vlečú peši nočnou púšťou. Irina ho asi upokojuje, ale je podistým takisto vzrušená. Je to ich prvé dieťa a vôbec prvé dieťa narodené na Marse, prvý Mart'an... Irina je úplne zdravá a vyrovnaná žena. Obdivuhodná žena. Len pokoj, všetko sa dobre skončí. Len aby Ona...

Privalov pozeral stále napravo na hrebene dún. Aj Gricevič poze-

ral napravo. Preto hneď nezbadali Stopárov. Boli takisto dvaja a prišli z ľavej strany.

— Ahoj, kamoši! — zakričal ten vyšší.

Druhý, nízkej postavy, takmer hranatý, si prehodil ponad plece pušku a zamával.

— Pozrimeže, — povedal s úľavou Gricevič. — veď to sú Opanasenko a Kanad'an Morgan. Ahoj, kamoši! — zakričal natešene.

— To je stretnutie! — povedal Humphrey Morgan, keď k nim prišiel. — Dobrý večer, doktor, — pozdravil a podal ruku Privalovovi. — Dobrý večer, doktor, — opakoval a podal ruku aj Gricevičovi.

— Zdravím vás, súdruhovia, — zamumlal Opanasenko. — Čo vás sem priviedlo?

Kým stihol Privalov odpovedať, Morgan neočakávane povedal:

— Ďakujem, zahojilo sa to, — a znovu podal Gricevičovi dlhú ruku.

Opanasenko chytil Morgana za golier kapucne, pritiahol si ho k sebe a zakričal mu rovno do ucha:

— To je chyba, Humphrey, prehral si!

Nato sa obrátil k lekárom a vysvetlil im, že Kanad'an si pred hodinou poškodil v náušniciach sluchové membrány a teraz nepočuje nič, hoci tvrdí, že sa môže celkom zaobiť v mart'anskom ovzduší bez akustickej techniky.

Vraví, že aj tak vie, čo mu kto môže povedať. Urobili sme stávku a on prehral. Teraz mi musí päť ráz vyčistiť pušku. Vy mierite na plantáže, na biologickú stanicu, však?

— Áno, — odpovedal Privalov. — K Spicynovcom.

— To je dobre, — ozval sa Opanasenko. — Už vás netrpezlivo čakajú, ale prečo idete pešky?

— To je otrava, — zašomral Morgan previnilo. — Nepočujem ani slovo.

— Potopilo sa nám obojživelné vozidlo, — zopakoval Privalov.

— Kde? — zaujímal sa Opanasenko. — V kráteri?

— Áno, v kráteri. Asi na štyridsiatom kilometri.

— Kráter! — vykrikol radostne Opanasenko. — Počuješ, Humphrey? Další kráter!

Morgan s puškou pod pazuchou pozeral uprene do tmavým veče-

rom zahalených dún.

— Tak vy ste teda potopili obojživelné vozidlo a rozhodli ste sa ísť peši? — spýtal sa Opanasenko. — A zbrane máte?

Gricevič sa udrél po vrecku.

— Bodaj by nie.

— Aha. — povedal Opanasenko. — Budeme vás musieť vyprevadiť, Humphrey! Dočerta, nepočuje...

— A prečo vlastne? — bol zvedavý Gricevič.

— Ona je niekde tu, — bol presvedčený Opanasenko. — Našli sme jej stopy

Gricevič a Privalov pozreli na seba.

— Pochopiteľne, Fiodor Alexandrovič, — súhlasil Privalov váhavo, — no domnieval som sa, že to môžeme risknúť. Ved' sme ozbrojení a...

— Vari ste sa zbláznilí? — skočil mu do reči Opanasenko. — Na základni ste všetci prepáčte, akísi šibnutí. Stále vás upozorňujeme, vysvetľujeme, ale akoby sme hrach hádzali na stenu Vyberú sa v noci na cestu púšťou s dvoma pištoľami a zajtra môžeme hľadať po nich obhryzené kosti... Nestačí vám Chlebnikovov osud?

Gricevič pokrčil plecami:

— Podľa môjho názoru sa v takom prípade...

Morgan ho rázne prerušil:

— Ticho!

Opanasenko vzápätí zvesil z pleca pušku a postavil sa vedľa Morgana. Privalov vytiahol pištoľ.

Slnko už takmer zapadlo, nad čiernymi zubatými obrysmi dún žiaril úzky žltozelený lúč. Celá obloha bola čierna a posiatá hviezdami. Ich lesk sa odrážal na hlavni pušky.

Morgan konečne prerušil ticho:

— Omyl, prepáčte, prosím!

Všetci sa odrazu pohli. Opanasenko zakričal:

— Humphrey, lekári idú na biologickú stanicu k Irine Viktorovne. Potrebujú doprovod!

— Pôjdem s nimi, — sľúbil Morgan.

— Ideme obaja, — oznámil Opanasenko.

Lekári ešte vždy držali pištole. Morgan sa obrátil k nim. chvíľu

na nich bez slova pozeral a potom prevravel:

— Nepotrebuje ich, schovajte ich dakde!

— Áno, áno, buďte takí láskaví, — pridala sa Opanasenko. — A preboha, aby vám nenapadlo strieľať. Nasad'te si okuliare.

Stopári mali už infračervené okuliare. Gricevič zahanbene ukryl pištoľ a preložil si kufrík do pravej ruky. Privalov okamih váhal, ale potom zasa zasunul pištoľ za sáru ľavej čížmy.

— Ideme, — povedal Opanasenko. — Nepôjdeme po trase, ale priamo cez výkopy. Tadiaľ je to podstatne bližšie.

Opanasenko kráčal vpravo pred Gricevičom s puškou pod pazuchou. Vpravo vzadu za Privalovom šiel Morgan, ťažká puška na dlhom remeni mu visela takmer po topánky. Opanasenko kráčal veľmi rýchle a aj on mieril na západ.

Cez infračervené okuliare vyzerali duny čiernobiele a obloha sivá a prázdna. Všetko sa ponášalo na obrázok nakreslený ceruzkou. Púšť rýchle chladla, čoraz viac strácala kontrasty, akoby sa zahalovala závojom hmly.

— Prečo vám urobil takú radosť kráter, na ktorý sme nad'abili, Fiodor Alexandrovič? — spýtal sa Gricevič.

— Nuž, prečo, — odpovedal Opanasenko bez toho, aby sa obrátil. — Jednak preto, že je v ňom voda, a potom preto, že v jednom kráteri sme našli obkladacie dosky...

— Ach, teda tak je to...

— V tom našom nájdete celé obojživelné vozidlo, — zahundral Prívalov zamračene.

Opanasenko znevrady prudko odbočil, aby obišiel piesočnú plošinku. Na jej okraji stál stožiar so zničenou zástavkou.

— Tekutý piesok, — povedal vzadu Morgan, — aby ho čert vzal!

Pohyblivý piesok bol pre archeológov a staviteľov na Marse vážnym problémom. Pred mesiacom vytvorili osobitný oddiel dobrovoľných prieskumníkov, ktorí mali vyhľadať a vyznačiť všetky pohyblivé úseky v okolí základne.

— Ved' Chasegava dokázal, — povedal Gricevič, — že tvar nájdených dosák sa dá vysvetliť aj prirodzenými príčinami.

— Áno, — súhlasil Opanasenko, — o to práve ide.

— A v ostatnom čase ste našli niečo?

— Nie. Na východe našli ropu a nejaké veľmi zaujímavé skameneliny. Ale z nášho archeologického odboru sa nenašlo zatiaľ nič.

Chvíľu kráčali bez slova. Potom sa ozval Gricevič:

— Konečne, na tom nie je nič mimoriadne. Na Zemi sa archeológovia zaoberajú zvyškami kultúr, ktoré môžu mať najviac stotisíc rokov. A tu ide o desiatky miliónov rokov. Naopak, bolo by čudné, keby...

— My sa ani veľmi nestážujeme, — ozval sa Opanasenko. — Hneď na začiatku sme našli vzácne dve umelé družice. A nemuseli sme ani kopat'. A potom, — doložil, — hľadať je zaujímavé...

— Tým skôr, — poznamenal Gricevič, — že územie, ktoré ste prebádali, je zatiaľ pomerne malé...

Potkol sa a takmer spadol. Morgan povedal:

— Peter Alexejevič, Alexander Grigorievič, mám tušenie, že sa stále spolu zhovárate. To nemôžete. Fiodor vám to potvrdí.

— Humphrey má pravdu, — povedal Opanasenko. — Budeme radšej mlčať.

Prešli ďalším pásom presypov a zišli do údolia, kde vo svite hviezd slabo žmurkali škvrny slanísk.

Zasa, pomyslel si Privalov. Zasa tie prekliate kaktusy...

Ešte nikdy nemal príležitosť vidieť kaktusy v noci. Vyžarovali pokojné, jasné infravetlo. V celom údolí sa nachádzali jasné škvrny.

Neuveriteľná krása, uvažoval Privalov. Vari v noci nevyskakujú? To by teda bolo prekvapenie...! Aj tak má človek nervy napäté ako struny. Opanasenko povedal, že Ona je niekde tu...

Privalov sa pokúšal predstaviť si, ako by sa cítili bez sprievodu na pravej strane, bez tých pokojných spoľahlivých ľudí a ich ťažkých smrtonosných zbraní. S pištoľami uprostred nočných dún...

Ktovie, či Gricevič strieľa presne... Asi áno, veď niekoľko rokov pracoval v Arktike. Ale predsa len... Pištole, uvažoval Privalov. Drkotat' celú noc zubami pri jame, kde zapadol obojživelník? Alebo sa vrátiť na základňu? To je pravda, v okolí základne sa Ona nikdy nezjavila... Ech. že mu nenapadlo pri odchode, aby si vzal pušku... Bez Stopárov by sme boli teraz bezmocní. Pravda, pri odchode nemal čas myslieť na pušku. Aj teraz musí myslieť na niečo iné, na to,

ako to bude, keď sa dostaneme na biologickú stanicu. To je teraz najdôležitejšie...

Ona útočí vždy sprava, uvažoval Gricevič. Všetci vravia, že útočí výhradne z pravej strany. Nepochopiteľné... Vari sú na Marse dajakí dvojnohí tvorovia ľahko zraniteľní sprava alebo ťažko zraniteľní zľava? Ale kde potom sú? Za celých päť rokov, čo je Mars zaľudňovaný, sa tu nikto nestretol s väčším živočíchom, ako je mimikrodont. Pravda, Ona sa po prvý raz zjavila až pred dvoma mesiacmi. Za dva mesiace má na účte osem prepadnutí. A nikto ju vlastne nevidel, lebo útočí výhradne v noci. Čo to vlastne je? Chlebnikov mal roztrhnutý pravý pľúcny lalok, museli mu dať umelý. Pamätá sa len na dlhé ligotavé telo s hladkou srst'ou. Skočila naňho od presypu zo vzdialenosti asi tridsiatich krokov...

Gricevič sa rýchle obzrel. Teraz by sme tadiaľto boli kráčali dvaja, pomyslel si. Či je Privalov dobrý strelec? Asi áno, veď dlho pracoval s geológmi v tajge. To je skvelý nápad: centrifúga. Sedem až osem hodín denne pri normálnej príťažlivosti bude chlapčekom celkom stačiť. Hoci, prečo práve chlapčekom? Čo ak to bude dievčatko? Tým lepšie, dievčatká znášajú ľahšie odchýlky od pravidla...

Údolie so slaniskami mali za sebou. Vpravo sa zjavili dlhé úzke výkopy a kužeľovité hromady piesku. V jednom výkope stálo rýpadlo so smutne zvesenou lyžicou naberača.

Rýpadlo musia odviezť, pomyslel si Opanasenko. Zbytočne sa tu povaľuje. Čoskoro začne obdobie búrok. Na spiatocnej ceste by som ho mohol vziať. Škoda, že ide tak pomaly — po dunách najviac kilometer za hodinu. Ale bolo by to výborné, aspoň by ho nohy neboleli. Dnes prešli s Morganom asi dvadsaťpäť kilometrov. V tábore budú mať starosti. To nič, z biologickej stanice im pošleme rádiogram. Ako to bude asi na stanici vyzerat'? Chudák Spicyn... Ale aj tak je to nádherné: na Marse bude dieťa. Budú medzi nami ľudia, ktorí raz povedia: Narodil som sa na Marse... Len aby sme neprišli neskoro. Opanasenko zrýchlil krok. Ešte dobre, že sme stretli tých lekárov. Na základni si asi veľmi neuvedomujú, čo znamená nočná púšť.

Humphrey Morgan, opantaný mŕtvym tichom, kráčal s rukou na puške a stále pozeral napravo. Myslel na to, že v tábore okrem strážneho, znepokojeného ich neprítomnosťou, všetci asi spia; že zajtra

musí previesť skupinu do štvorca E-11; že teraz bude musieť päť večerov za sebou čistiť Fiodorovu pušku a okrem toho udržiavať počúvacie zariadenie. Potom mu napadlo, že lekári sú chlapíci a odváživci a že Irina Spicynová je takisto chlapík a odváživiec. Nato si spomenul na Gaľu, radistku zo základne, a s ľútosťou si pripomenul, že pri každej ich schôdzke sa ho pýta na Chasegavu. To je Japonec, výborný priateľ, v ostatnom čase chodí na základňu akosi častejšie. Pravda, to je ťažká konkurencia, Chasegava je naozaj bystrý muž. To bol jeho nápad, že lov na „lietajúcu pijavicu“ (sora tobu hiru) môže priamo súvisieť s činnosťou Stopárov, lebo môže ľudí priviesť na stopu marťanských dvojnohvých bytostí... Ach, tí dvojnožci! Skonštruovať dve družice a nezanechať nijaké iné stopy... ! Nič, okrem niekoľkých vápencových skál v kráteri...

Opanasenko odrazu zastal a zdvihol ruku. Všetci ostali stáť. Humphrey Morgan si nadhodil pušku a prudko sa zvrtol napravo.

— Čo sa stalo? — spýtal sa Privalov, pričom sa usiloval, aby jeho hlas znel pokojne. Mal tisíc chutí vytiahnuť pištoľ, ale trochu sa hanbil.

— Ona je tu, — oznámil Opanasenko ticho. Zamával na Morgana. Ten prišiel k nemu, obaja sa sklonili a prezerali piesok. V zľahnutom piesku bolo vidieť širokú plytkú ryhu, akoby tadiaľ niekto ťahal dajaké ťažké vrece. Stopa sa začínala päť krokov vpravo a končila sa pätnásť krokov vľavo.

— A to je všetko, — konštatoval Opanasenko. — Vysledila nás a ide za nami.

Prekročili ryhu a pokračovali v ceste. Privalov si všimol, že Gricevič si znovu preložil kufrík do ľavej ruky a pravú vsunul do vrečka kožucha.

— Nuž, — povedal Gricevič predstierané veselým hlasom. — Teraz, keď nás už vysledila, môžeme hovoriť pokojne nahlas.

— To áno, — súhlasil Opanasenko, — a keď skočí, ľahnite si tvárou na zem.

— Prečo? — spýtal sa Gricevič.

— Je zistené, že ležiaceho sa nedotkne...

— Ostáva nám už len maličkosť, — zašomral Privalov. — Dozvedieť sa, kedy skočí.

— To ľahko zistíte, — povedal Opanasenko. — Vtedy začneme strieľať...

— Čo myslíte, — spýtal sa Gricevič, — útočí aj na mikrodontov, ak stoja vzpriamene, teda na chvoste a zadných labách? Ak áno — potom nás pokladá za mikrodontov.

— Na mikrodontov nemusí slediť a útočiť práve sprava, — povedal Opanasenko trochu podráždene. — K tým môže prísť a začať ich žrať alebo od chvosta, alebo od hlavy, ako sa jej páči.

O štvrt' hodiny prešli opäť ryhou a o desať minút ďalšou. Gricevič sa odmlčal. Teraz už nevyťahoval pravú ruku z vrecka.

— O dajakých päť minút skočí, — povedal vzrušeným hlasom Opanasenko. — Teraz je napravo od nás.

— Zaujímavé, — poznamenal Gricevič ticho. — Keby sme išli dozadu, a] vtedy by skočila sprava?

— Mlčte už, Alexander Grlgorievič, — povedal rázne Privalov.

Skočila o tri minúty. Prvý vystrelil Morgan. Privalovovi zazvonilo v ušiach, zbadal dvojité záblesk výstrelu, oko lúče rovnej dráhy dvoch striel a biele hviezdicovité výbuchy na hrebeni presypu. Bach-ba bach, bach ba-bach — hrmeli výstrely pušiek a bolo počuť, ako sa náboje s dutým treskotom trhajú v piesku. Privalovovi sa na okamih zdalo, že zbadal vycerenú papuľu s vyvalenými očami, ale hviezdy výbuchov a svietiace dráhy striel sa už presunuli ďaleko nabok a tak pochopil, že sa zmýlil. Čosi dlhé a sivé sa prudko vznieslo nízko ponad presypy cez dohasínajúce nite striel a až v tej chvíli sa vrhol Privalov dolu tvárou do piesku. Gricevič kľáčal na kolene, držal v natiahnutej ruke pištoľ a rýchlo vyprázdňoval zásobník kdesi do medzery medzi Morganom a Opanasenom.

Bach ba bach, bach babách — hrmeli pušky. Teraz strieľali Stopári.

Privalov zbadal, ako sa vysoký Morgan po štyroch výskriabal na presyp, zaľahol a plece sa mu začalo otriasať výstrelmi. Opanasenko strieľal v pokľaku a biele záblesky podchvíľou osvetľovali čierne okuláre a čierny náustník kyslíkovej masky.

O chvíľu sa rozhostilo ticho.

— Utiekla, — povedal Opanasenko, vstal, oprášil si piesok z kolien. — Tak je to vždy: ak sa začne zavčasu strieľať, odskočí nabok a

zmizne.

— Raz som ju zasiahol. — oznámil Humphrey Morgan. Bolo počuť, ako vytiahol so zazvonením prázdny zásobník.

— Videl si ju? — spýtal sa Opanasenko, ale vtedy si uvedomil, že Morgan nepočuje.

Privalov udychčane vstal a zažíval sa na Griceviča. Ten odsunul kožuch a zasunul pištoľ do puzdra. Gricevič si previnilo odkašlal.

— Asi som nezasiahol, — povedal. — Ona sa pohybuje veľkou rýchlosťou.

— Veľmi ma teší, že ste ju nezasiahli, — zašomral Privalov.

— A vy ste ju videli, Peter Alexeievič? — spýtal sa Gricevič. Nervózne si šúchal ruky v kožušinových rukaviciach. — Všimli ste si ako vyzerá?

— Sivá a dlhá ako šľuka.

— A nemá končatiny! — tvrdil Gricevič. — Videl som, že nemá končatiny. A podľa mňa nemá ani oči!

Stopári pristúpili k lekárom.

— V takom zmätku sa dá veľmi ľahko vyrátať, čo všetko nemá. Oveľa horšie je povedať, čo má. — Zasmial sa. — No dobre, priatelia. Najdôležitejšie je, že sme útok odrazili.

— Pôjdem hľadať jej telo, — povedal neočakávane Morgan. — Raz som ju zasiahol...

— Nie, — ozval sa Opanasenko. Pritiahol si Morgana bližšie a zakričal mu do ucha: — Nie, nemáme čas! Budeme ju hľadať obaja zajtra na spiatocnej ceste.

Gricevič pozrel na hodinky.

— Už je štvrt' na jedenásť, — povedal. — Koľko kilometrov máme ešte pred sebou, Fiodor Alexandrovič?

— Asi desať kilometrov, viac akiste nie. Okolo dvanástej sme na mieste.

— Výborne, — pousmial sa Gricevič. — A kde mám kufrík? — Niekoľko ráz sa obrátil na mieste. — Aha, tam je... no môžeme teda pokračovať v ceste.

— Pôjdeme ako predtým, — rozhodol Opanasenko. — Vy naľavo. Možno, že tu nie je sama.

Kráčali v rovnakej zostave ako predtým. Privalov päť krokov za

Gricevičom, vpravo vpredu Opanasenko s puškou pod pazuchou, vpravo vzadu Morgan s puškou zavesenou na krku.

Opanasenko šiel rýchle a uvažoval, že takto to ďalej nemôže ísť. Bez ohľadu na to, či zabil Morgan netvora, alebo nie, musí zísť pozajtra na základňu a zorganizovať poľovačku. Na všetkých obojživelných vozidlách, terénnych vozidlách, s puškami, dynamitom a raketami. Prišiel mu na um aj argument proti neústupnému Ivanenkovi a usmial sa. Ivanenkovi povie: Na Marse sa už začali rodiť deti, preto je najvyšší čas, aby ho vyčistili od všetkých ohavností...!

To je ale noc, pomyslel si Privalov.

A to hlavné ešte vôbec nezačalo a neskončí to prv ako o piatej ráno. Ale o piatej, no povedzme o šiestej hodine ráno, bude už chlapec vrieskať. Len aby sme neprišli neskoro. A o niekoľko mesiacov bude celá základňa ťahať chlapca za ruku a vyzvedať sa: Kto že je to tu? Čo je to tu za fešáka? Ešte predtým je však potrebné dôkladne premyslieť ten nápad s centrifúgou a treba urýchlene pozvať zo Zeme skúseného detského lekára. Chlapec ho bude určite potrebovať...

O tom, že to bude práve chlapec, a nie dievčatko, Privalov vôbec nepochyboval. Mal veľmi rád chlapcov, lebo ich možno nosiť na rukách a podchvíľou sa pýtať: Čo je to tu za fešáka?